

PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 179/22

U Luxembourggu 9. studenoga 2022.

Presuda Općeg suda u predmetu T-158/21 | Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe/Komisija

Opći sud potvrđuje Komisijinu komunikaciju kojom odbija poduzeti djelovanja zatražena u europskoj građanskoj inicijativi „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“

Djelovanja koja Unija već poduzima kako bi naglasila važnost regionalnih ili manjinskih jezika i promicala kulturnu i jezičnu raznolikost dostatna su za postizanje ciljeva te inicijative

Tužitelj Citizens' Committee of the European Citizens' Initiative „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“ zatražio je od Europske komisije da registrira predloženu europsku građansku inicijativu (EGI) pod nazivom „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“¹.

Cilj tog prijedloga bio je pozivanje Europske unije na donošenje niza akata u svrhu poboljšanja zaštite osoba koje pripadaju nacionalnim i jezičnim manjinama te osnaživanje kulturne i jezične raznolikosti u Uniji.

Nakon što je Komisija registrirala predloženi EGI² i nakon prikupljanja dovoljnog broja potpisa u njegovu potporu, tužitelj je Komisiji podnio predmetni EGI. Nakon što je Europski parlament zauzeo stajalište o tom EGI-ju³, Komisija je 14. siječnja 2021. donijela komunikaciju⁴ kojom je odbila poduzeti djelovanja koja su zatražena u EGI-ju, a koja se, među ostalim, unutar devet nabrojanih prijedloga, odnose na:

- preporuku Vijeća o zaštiti i promicanju kulturne i jezične raznolikosti u Uniji (prijedlog 1.);
- odluku ili uredbu Parlamenta i Vijeća čiji je predmet uspostava centra jezične raznolikosti u području regionalnih i manjinskih jezika, financiranog sredstvima Unije i zaduženog za promicanje raznolikosti na svim razinama (prijedlog 3.);
- izmjenu zakonodavstva Unije kako bi se zajamčilo približno jednako postupanje prema osobama bez državljanstva i građanima Unije (prijedlog 6.); i

¹ U skladu s Uredbom (EU) br. 211/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o građanskoj inicijativi (SL 2011., L 65, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 20., svezak 1., str. 31.), koja je stavljena izvan snage i zamijenjena s učinkom od 1. siječnja 2020. Uredbom (EU) 2019/788 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o europskoj građanskoj inicijativi (SL 2019., L 130, str. 55. i ispravci SL 2019., L 334, str. 168. i SL 2020., L 424, str. 60.)

² Odluka Komisije (EU) 2017/652 od 29. ožujka 2017. o predloženoj inicijativi pod nazivom „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe“ (SL 2017., L 92, str. 100.)

³ Rezolucija Parlamenta (2020)2846(RSP), P9_TA-PROV (2020)0370, od 17. prosinca 2020.

⁴ Komunikacija Komisije C (2021) 171 *final* od 14. siječnja 2021.

– izmjenju Direktive o audiovizualnim medijskim uslugama⁵, u cilju osiguranja slobode pružanja usluga i prijama audiovizualnih sadržaja u regijama u kojima borave nacionalne manjine (prijedlog 8.).

Svojom presudom Opći sud **odbija** tužiteljevu **tužbu za poništenje Komisijine komunikacije**. Tim se predmetom stoga Općem sudu daje prilika, s jedne strane, da pojasni da, pod uvjetom poštovanja zahtjeva koji proizlaze iz Uredbe 2019/788, načelo jednakog postupanja ne nameće Komisiji obvezu organiziranja jednakog broja sastanaka s organizatorima svakog EGI-ja i, s druge strane, da primijeni rješenje Suda, u pogledu prava koja su priznata samo građanima Unije, iz presude *Préfet du Gers* i *Institut national de la statistique et des études économiques*⁶.

Ocjena Općeg suda

Kao prvo, Opći sud ističe da je Komisija, kad je riječ o pobijanoj komunikaciji, poštovala **obvezu obrazlaganja**. **Uzimajući u obzir djelovanja koja su institucije Unije već poduzimale u područjima obuhvaćenima predmetnim EGI-jem** i svoje praćenje provedbe navedenih djelovanja, **smatrala je** da u toj fazi **nijedan dodatni pravni akt nije potreban za ostvarivanje ciljeva koji se nastoje postići tim EGI-jem**.

Kao drugo, Opći sud ističe da se, u skladu s **načelom jednakog postupanja**, broj sastanaka koje Komisija priređuje s organizatorima EGI-ja može razlikovati, osobito s obzirom na prirodu ili složenost EGI-ja, tako da Komisija nije dužna organizirati isti broj sastanaka s organizatorima svakog EGI-ja.

Kao treće, Opći sud smatra da Komisija nije počinila nikakvu očitu pogrešku u ocjeni u pogledu ispitivanja prijedloga 1., 3., 6. i 8. iz navedenog EGI-ja.

Stoga, kad je riječ o **prijedlogu 1.**, Komisija u pobijanoj komunikaciji s pravom navodi Povelju Vijeća Europe⁷ kako bi obrazložila svoje odbijanje poduzimanja djelovanja na koje se odnosi taj prijedlog. Činjenica da Unija nije stranka te povelje ne dokazuje da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni, s obzirom na to da tužitelj ne osporava da Unija redovito upućuje na taj tekst kao pravni instrument kojim se utvrđuju smjernice za promicanje i zaštitu regionalnih i manjinskih jezika. Osim toga, činjenica da je određene države članice još uvijek nisu potpisale ili ratificirale nije relevantna za ocjenu Unijina djelovanja u tom području. Isto tako, od Komisije se ne može zahtijevati da prilikom ispitivanja EGI-ja uzme u obzir samo akte Unije koji se tiču svih država članica i osoba na koje se taj EGI odnosi. Osim toga, nije važno to što se aktom, promatranim zasebno, ne može u potpunosti postići ciljeve EGI-ja ako se svim aktima i mjerama koje je Komisija navela u svojoj komunikaciji, promatranima zajedno, može sudjelovati u ostvarenju navedenih ciljeva.

U pogledu **prijedloga 3.**, Opći sud također smatra da je Komisija pravilno zaključila da zadaci koje obavlja, ciljevi koje nastoji postići i aktivnosti koje provodi Europski centar za suvremene jezike Vijeća Europe (ECML) mogu pridonijeti ostvarenju ciljeva koji se nastoje postići tim prijedlogom, odnosno jačanju svijesti o važnosti, među ostalim, regionalnih ili manjinskih jezika i promicanju raznolikosti na različitim razinama.

U tom je pogledu Komisija u pobijanoj komunikaciji s pravom ocijenila da održavanje i razvoj suradnje s drugom međunarodnom organizacijom u područjima koja odgovaraju onima koje je tužitelj želio dodijeliti centru jezične raznolikosti, to jest s ECML-om, kojem je većina država članica Unije pristupila i koji je usko povezan s Vijećem Europe, može pridonijeti ostvarenju ciljeva koji se nastoje postići prijedlogom 3. i spriječiti udvostručivanje napora i resursa.

Što se tiče **prijedloga 6.**, s obzirom na to da se cilj tog prijedloga sastoji od proširenja prava građanstva na osobe bez državljanstva i njihove obitelji koje su čitav život živjele u svojoj zemlji podrijetla, Opći sud podsjeća na to da je

⁵ Direktiva 2010/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 10. ožujka 2010. o koordinaciji određenih odredaba utvrđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama o pružanju audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama) (SL 2010., L 95, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 7., str. 160.)

⁶ Presuda od 9. lipnja 2022., *Préfet du Gers* i *Institut national de la statistique et des études économiques*, [C-673/20](#) (vidjeti također PM br. [98/22](#)).

⁷ Europska povelja o regionalnim ili manjinskim jezicima Vijeća Europe od 5. studenoga 1992. (Serija ugovora Vijeća Europe – br. 148)

posjedovanje državljanstva države članice nužan uvjet da bi osoba mogla steći i zadržati status građanina Unije te koristiti se u punom opsegu pravima koja su s njime povezana. Stoga se, u skladu s prethodno navedenom presudom *Préfet de Gers* i Institut national de la statistique et de la études économiques, prava povezana sa statusom građanina Unije ne mogu proširiti na osobe koje ne posjeduju državljanstvo države članice. Usto, Komisija je pravilno smatrala da se njezinim akcijskim planom koji se odnosi na integraciju i socijalnu koheziju⁸ može uzeti u obzir potreba osoba bez državljanstva da se bolje integriraju u društvo poboljšanim mogućnostima zapošljavanja, obrazovanja i socijalnim mogućnostima.

Kad je riječ o **prijedlogu 8.**, Opći sud naglašava da se Direktivom o audiovizualnim medijskim uslugama već olakšava prijam i reemitiranje audiovizualnih medijskih usluga u čitavoj Uniji, osobito audiovizualnih sadržaja iz susjednih država članica određene države članice, i to na jezicima koji mogu biti od interesa za pripadnike nacionalnih manjina koje žive u toj državi članici. Usto, Komisija je pravilno smatrala da praćenje primjene te direktive može doprinijeti ostvarenju cilja koji se nastoji postići navedenim prijedlogom, odnosno poboljšanju pristupa audiovizualnim sadržajima različitog podrijetla i različitih jezika. Stoga je Komisija s pravom mogla zaključiti da nikakva izmjena navedene direktive nije bila potrebna za ostvarenje cilja koji se nastoji postići prijedlogom 8.

NAPOMENA: Tužba za poništenje služi za poništenje akata institucija Unije koji su protivni pravu Unije. Pod određenim uvjetima države članice, europske institucije i pojedinci mogu podnijeti tužbu za poništenje Sudu ili Općem sudu. Ako je tužba osnovana, akt se poništava. Dotična institucija mora popuniti eventualnu pravnu prazninu nastalu poništenjem akta.

NAPOMENA: Protiv odluke Općeg suda u roku od dva mjeseca i deset dana od njezina priopćenja može se podnijeti žalba Sudu ograničena na pravna pitanja.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Opći sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Ostanite povezani!

⁸ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu, Vijeću, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru i Odboru regija, naslovljena „Akcijski plan za integraciju i uključivanje za razdoblje 2021.–2027.” (COM(2020) 758 *final*)